

קריאה נרגשת של שליו לזמורה מזעזעת

VIVE ISRAEL! VIVE L'AFRIQUE!

שדיבר, הצהיר גבראל ליוזאט, סגן ראש ממשלת הרפובליקה של צ'אד: "תקחתנו מצטרפות לאגודתנו. למחרת הכרזת העצמאות האפריקאית, אנו מתכנסים בוועידה זאת כדי שנזעזע שאם הדרך לפנינו קשה ומסוכנת, נוכל גם למצוא לאורכה סעד ו־

לרגע נדמה היה כאילו זה פאטריס לזמורה הצועד אל המיקרופונים. מאיר וייסגאל, יושב־ראש מכון־הייצמן, הציג אותו בפני באי הוועידה: "אני שכת במיוחד למסור את רשות הדיבור למר פרנסה סילו, שזה עתה הגיע מליאפולדוויל, קונגו."

דויד בן־גוריון נוסא את נאומו באנגלית, לפני מאות המוזמנים הממלִי־איים את הרחבה של יד הייצמן ברחובות. בשורות הראשונות יושבים חברי המפלגות לחציה, כשכל אחד נוסא על דש מעילו תג המצייִן את שמו ואת ארצו.

עזרה מאלה שהלכו לפנינו בדרך זו... ליוזאט הוא התגלמות האפריקאי־צרפתי המחונן: מהודר בהופעתו, צלול־מחשבה, דובר צרפתית רהוטה, שנים רבות ייצג את ארצו בבית־הנבחרים הצרפתי, בפאריס. ב־קלות המזחצחת של גואם מושלם ציטט את חיים הייצמן המנוח, עבר ממנו למנהיג ציוני אחר, "אם תרצו — אין זו אגדה, אמר מנהיג דגול לא פחות מפרופסור הייצמן המנוח, הכריז בסיום, "ואנו המ־כוננים כאן, רוצים שהאחזה לא תהיה אגדה." הוא סיים את דבריו, חזר לשבת בשורה הראשונה של המוזמנים. שעות מעטות לפני כן הגיע ללוד, בדרכו אל המעמד הבינלאומי הראשון שארצו העצמאית תהיה מיוצגת בו. כי רק אתמול נולדה, ציאר העצמאית, נמלה־התעופה לא ידעו מקבלי פניו איזה הימנון לאומי לנגן לכבודו, את המארסייז כבד המירו והימנון חדש לא בחרו עדיין. התמורת ניגנה שאו ציונה נט ודגל, וכך, בצד ההכרה דה־יוורה שישראל תעניק לצ'אד, היה העניקה לה גם הימנון והפאקטור.

★ ★ ★ בעיה מספר 1

בר היו כנסים בינלאומיים בישראל. גם הופעתם של נציגים מאסיה ומאפ־ריקה שוב אינה חידוש בארץ. אולם כמו הכנס ברחובות לא היה עדיין בישראל, כי מלבד המדענים שבאו 30 מדינות, ניצצו ברשימת האורחים כוכבים בינלאומיים מן הסוג שלא הירבה לבקר בארץ. הגבוה ביותר ביניהם, מבחינת מעמדו, היה ראש ממשלת ניפאל, ס. ב. קויראלה. "ישראל איפשרה לנו לדון בנושא חיוני, איננו יכולים שלא להודות לה," הכריז.

סילו — גבוה, רזה, ממושקף דמה להפ־ליא ללוממבה, ראש ממשלת ארצו — היה חסר לו רק הזקן. ברגע שהשמיע את המילה הצרפתית הראשונה, עבר זרם חש־מלי במשתתפי הוועידה, המוקדשת לתפ־קיד המדע בקידום ארצות חדשות, וב־מאות האורחים המקומיים. "עלי להביע כאן את התרגשותנו העמוקה מהתערבות־ההצלח בארץ, ישראל, במיוחד, הגישה לנו עזרה אנושית, בשגרה אלינו את הצחת הרפ־אי... ההיסטוריה של עמנו חזרה על כך." סילו (37), הוא מנהל המחלקה לטיפול באם ובילד במשרד הבריאות של קונגו, ולכן היה נושא זה קרוב לליבו שעה ש־דיבר: "החלטתנו, אנו בני קונגו, נחושה: אנו רוצים ללמוד. הקיננו פונה אליכם, נציגי העמים שנאספו בעיר־המדע רחובות, בבקשה שתעזרו לנו בעצות. שתעזרו גם לאשה של ארצנו למצוא את מקומה בחברה החדשה... צעירינו מחכים לאמצעים ללמוד." ואז באה נקודת־השיא של איתו מעמד בלתי־רגיל: "נחיה — כן, נחיה! — כי העולם רוצה שנחיה!" המשפטים היו רחיי להטי־בראשית, להט של מהפכה בהתהוותה. סילו הרים את קולו: "תחי הרפובליקה הישראלית! תחי אפריקה!"

מחאות־הכפיים הסואנות לא היו פונקציה גימוסית כלל. כאשר מתאו כף לאבא אבן, ניכרה בכך ההתפעלות מן הסינגון האנגלי המבריק של הנואם; כאשר מתאו כף לדויד בן־גוריון, היה זה הד לכבוד המגיע למע־מדו. אולם כאשר מתאו כף לסילו, היה זה כאלו בפעם הראשונה נוצר מצב חי בין הישראלים, בני אירוסה ובני אסיה, לבין היבשת האפריקאית.

נציג קונגו לא היה האפריקאי היחיד

במדינה

(המשך מעמוד 4)

עסקנים אלה, שהקימו רשת ענפה של מועדוני־נוער עירוניים וכפריים, חולשים כבר היום על חלק נכבד מעמדות־המפתח האירגוניות־המשניות של מפא"י. כדי להי־מלט מצטרפיהם של הצעירים המקצו־עייב, הם עושים יד אחד עם "קני הגוש", מנסים להגיע במישור אל הפוסק האחרון והכלי־כוח של המפלגה — דויד בן־גוריון. בלי חולצות כחולות. טיענים דוברי הצעירים: דור החולצות המוצהרת עבר ללא שוב. כדי לגייס את הנוער לתפקידים חלוציים, יש להתייחס אליו אחרת. אסור לתבוע ממנו מה שהמבוגרים אינם עושים בעצמם. עסקן מפלגתי המקבל 17 לירות עבור הרצאת חברים ואינו מוכן להופיע ללא תשלום, לא יכול לדרוש מן הנוער שנתי־גיוס חלוצית. לובשי־החליפות ונהגי מכוניות־הפאר בגיל העמידה, אסור להם לדרוש מן הצעירים ללבוש חולצות כחולות — אותן מסירים חברי תנועות הנוער, בלאו הכי, לאחר הפעולה. עמדה זו מצאה את ביטוייה גם בעת חיכוך שהתנהל במשך חמש ישיבות שבו־עיות במרכז מפא"י. חיכוך זה, שאורגן על־ידי מוזכר המפלגה, יוסף אלמוגי, היה צריך לשמש כססתום ביטחון להתמרמרות הצעירים וכגושפנקה לתוכנית ש־האוצר. להפתעתו של אלמוגי, יצאו הצעירים בהתקפת מצה־נחום רו, מנהיגם הבלתי־מוכתר של חוגי הצעירים, אוהדי הגוש, יצא באיגרת־התקפה נגד גיוני האספרסו, אותו השמיע בזמנו החיכ יוהר סמילנסקי (הנעום הזה 1193). ניטראלו את תביעות הצעירים המקצועיים להקמת חטיבה צעיר־ה כלל־ארצית.

עם ישיבת־הסיום של הדיון בבעיית ה־נוער והחידוה, בה נשא הפוסק האחרון, דויד בן־גוריון, נאום שיגרת, ובה אושרו, כמשוער, הצעותיו של לוי אשכול, זכו חוגי הצעירים לניצחון מישני אך חשוב: המפלגה דחתה את הקמתה של חטיבת נוער ארצית, תבעה ממחוזות המפלגה להגיש סיוע לחוגי הנוער בכל מקום ומקום. פירושה המעשי של ההחלטה: הענקת עזרה כספית ואירגונית לצעירים על־פי גילם, העוזרים לאנשי הגוש במאבקם נגד הצעירים המקצועיים של שמעון פרס.

יחסי עבודה

חשבוני האהבה

חוקר המשטרה נטל בתנועה משועממת את גליון רישום העדות. לפניו ישבה אשה כבת 40, שהציגה את עצמה כפקידת מח־לקת המים של עיריית תל־אביב ובאה ל־העיד נגד המנהל שלה, רואה החשבון ה־ראשי במחלקה, החוקר היה משוכנע כי הפקידה תגלה פרשה נוספת, נכונה או מדומה, של מעילות. אך מיד כשהחלה העדה בסיפורה, התעורר כליל מתרדמתו. האשה החלה מספרת כיצד, חודש ימים לפני כן, כאשר עמדה לסיים את עבודתה ביום ששי, פנה אליה רואה החשבון ב־בקשה לבעוד שתי־ים נוספות.

היא לא הספיקה לשוב למקומה, כשל־פתע קרב אליה המנהל, כולו נרגש ומ־זוע: "אינני יכול להיות בלעדיו!" קרא לעומתה בלהט. האשה, נשואה ואם ליל־דים, התבלבלה כליל. בטרם הספיקה להת־אושש, הסיר המנהל את מכנסיו וניסה ל־הרים את שמלתה.

רק אז תפשה האשה את כוונתו. היא הדפה אותו בכוח וגמלטה לרחוב.

תלונה למפא"י. בהגיעה הביתה, סיפ־רה הפקידה לבעלה, מפקח מטעם עיריית תל־אביב, את כל מה שעבר עליה. הבעל התלונן בפני תא מפא"י ובפני מוזכר א־גוד העובדים של העירייה. "זה ענין פלילי ועליו לפנות למשטרה," אמרו לבעל. רק אז פנה הזוג המבוים למשטרה. כשנוקד רואה־החשבון, הוא הכחיש את כל הפרשה, מתחילתה ועד סופה. המנהל סיפר כי החליט לפטר את העובדת הזמי־נית, שהיתה בריב תמידי עם חבריה ה־עובדים במחלקה. "שבועיים לפני שהגישו את התלונה, בא אלי הבעל ואמר: אתה רצית לפטר את אשתי? אתה תלך בגלל זה לבית־הסוהר!" סען רואה־החשבון. ל־בריו, ניסה הבעל להכותו וגורש מהמשרד. טענתו של האיש כי כל הענין בא כנק־מה אישית, על שרצה לפטר את אותה עובדת, לא זכתה לתע־תה לאישור מצ־אחר. יתר העובדים במחיצתו בעירייה, ו־במיוחד העובדות, יודעים לספר כנה ו־כנה על מנהל־החשבונות הדון־דואן, שרק פקידות מעטות לא הכירו את ידיו המלטות.

סוגי קפה מעולים

לכל טעם	
קולומביה	1.40
מסרטיב	1.20
כל שינוי	1.40
מוקה	1.20
כל שינוי	1.10
אספרסו	0.88
רגיל	

לאריות 100 גרם

פן לאה פלמטר

המיצג בישראל את Ecole Parisienne de Mannequins מודיע על פתיחת קורסים: רוגמות — אופנה — צילום. רק בחורות נאות וחמירות מת־קבלות לקורס הנ־ל. טיפות־החן — שיפור עצמי, יציבות, יופי וגימוסין.

תרבות הגוף

התעמלות לחיוק שרירים, הורדת מידות ומשקל. הרויה מובטחת.

גבירול 50, תל־אביב, טל' 27682

